

Bielsko-Biała 5 stycznia 2026 r.

dr hab. Magdalena Małecka-Łyszczyk, prof. UEK

Katedra Prawa Konstytucyjnego, Administracyjnego i Zamówień Publicznych

Instytut Prawa

Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

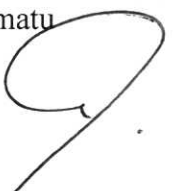
Recenzja rozprawy doktorskiej Pani magister Karoliny Chról
„Społeczności energetyczne w unijnej i polskiej regulacji prawnej”

W związku z powołaniem mnie w dniu 4 listopada 2025 r. przez Radę Dyscypliny Nauki Prawne WPiA UKSW w przewodzie doktorskim Pani magister Karoliny Chról – przedkładam niniejszą recenzję.

1. Uwagi ogólne

Podkreślenia i wyeksponowania wymaga niezwykle trafny wybór tematyki niniejszej dysertacji. Odczuwalnym jest bowiem brak zbiorczego, całościowego opracowania poruszanych przez Autorkę kwestii, które mają istotne znaczenie nie tylko teoretyczne, ale i szczególnie mocno praktyczne. W Polsce przepisy dotyczące obywatelskich społeczności energetycznych zostały wprowadzone dopiero w 2023 r. i na gruncie literatury przedmiotu nadal odczuwalny jest brak kompleksowej analizy zarówno co do zakresu dopuszczalnej działalności, składu podmiotowego i przyjmowanych form prawnych oraz udziału poszczególnych kategorii uczestników społeczności energetycznych. Jak podkreśla sama Doktorantka - potrzeba takiej analizy stanowiła jedno z głównych uzasadnień wyboru tematu

1

rozprawy. Dynamiczny rozwój regulacji w objętym tematyką dysertacji obszarze; w tym wdrażanie przepisów unijnych dotyczących społeczności energetycznych, stworzył konieczność aktualizacji podejścia badawczego oraz ponownego określenia ram prawnych dla tych inicjatyw. Recenzowana praca doktorska, jest wartościową próbą odpowiedzi na te wyzwania. Dotychczasowe opracowania koncentrowały się bowiem głównie na wybranych aspektach porównawczych regulacji unijnych i krajowych. Odczuwalny był jednak brak kompleksowej analizy systemowej, która ukazywałaby konsekwencje przyjętych rozwiązań oraz potrzebę dalszych zmian legislacyjnych – zwłaszcza w zakresie form prawnych i podstaw udziału jednostek samorządu terytorialnego w społecznościach energetycznych.

W pracy przyjęto następujące hipotezy:

Hipoteza 1: Załączek dzisiejszych społeczności energetycznych kształtował się w praktyce państw członkowskich jeszcze przed ich uregulowaniem w prawie Unii Europejskiej. Nie jest to zatem zjawisko, które miało swoją genezę w prawie, tylko w wartościach lokalnych społeczności, takich jak demokracja energetyczna. Prawo unijne miało charakter porządkujący i zmierzający do ujednolicenia oraz wsparcia już istniejących inicjatyw lokalnych.

Autorka stawia tu następujące pytania badawcze:

- Jakie przykłady pierwszych form współdziałania w zakresie energii pojawiały się na terytorium UE przed regulacją prawną UE?
- W jaki sposób wartości takie jak wspólnotowość, demokracja energetyczna oraz bezpieczeństwo energetyczne są rozwijane w polskiej i unijnej doktrynie prawa oraz w obowiązujących regulacjach dotyczących sektora energetycznego?

Hipoteza 2: Liberalizacja rynku energii i wynikająca z niej deregulacja prawa stworzyły przestrzeń do udziału publicznych i prywatnych podmiotów lokalnych, umożliwiając im podejmowanie działalności w zakresie energii.

Co rodzi następujące pytania badawcze:

- W jaki sposób przebiegał proces liberalizacji rynku energii w UE i w Polsce?
- Jak rozwijała się regulacja prawna dotycząca społeczności energetycznych na poziomie UE, jakie formy zostały przewidziane i czym się one różnią?

- Jakie formy dla społeczności energetycznych funkcjonują w polskim prawie, jak ewoluowały przepisy w tym zakresie oraz czy regulacja krajowa w pełni wdraża prawo UE?

Hipoteza 3: Formy prawne dla społeczności energetycznych mogą stanowić narzędzie współdziałania podmiotów publicznych i niepublicznych. Obowiązujący katalog zadań samorządu terytorialnego zawiera zadania uprawniające wybrane jednostki samorządu terytorialnego do działania w obszarze energii, jednak ich realizacja wymaga odpowiednich, zgodnych z prawem form organizacyjnych.

Co wymaga odpowiedzi na następujące pytania badawcze:

- Jaki jest obecny zakres zadań jednostek samorządu terytorialnego w obszarze energii określony w regulacjach prawnych?
- W jakich formach prawnych jednostki samorządu terytorialnego mogą współdziałać między sobą, a w jakich z podmiotami zewnętrznymi w obszarze energetyki? Czy istnieje potrzeba tworzenia nowych form współpracy w celu realizacji działań energetycznych?
- Jakie korzyści społeczne, gospodarcze, środowiskowe wskazywane są w literaturze jako wynikające z uczestnictwa jednostek samorządu terytorialnego w społecznościach energetycznych?

Hipoteza 4: Regulacja prawna dotycząca społeczności energetycznych funkcjonuje na pograniczu prawa publicznego i prywatnego, przy czym nie wykształcono dotąd formy prawnej właściwej wyłącznie do jednego z tych porządków, co generuje trudności interpretacyjne oraz praktyczne bariery w ich funkcjonowaniu.

Co skłoniło Doktorantkę do sformułowania następujących pytań badawczych:

- Jaką formę prawną przyjmują klastry energii, spółdzielnie energetyczne i obywatelskie społeczności energetyczne oraz które obszary regulacji prawnej mają charakter publicznoprawny, a które cywilnoprawny? Czy w tych konstrukcjach któraś z gałęzi prawa powinna odgrywać rolę dominującą?
- Jakie bariery rozwoju społeczności energetycznych wynikają z obowiązujących regulacji publicznoprawnych i jakie zmiany legislacyjne mogłyby je ograniczyć?

W ramach poszczególnych rozdziałów niniejszej dysertacji Doktorantka w sposób przemyślany i twórczy, poparty solidnymi argumentami, rozwinęła zagadnienia związane ze społecznościami energetycznymi.

2. Konstrukcja pracy i sposób realizacji koncepcji rozprawy

Przyjęty układ konstrukcyjny pracy jest poprawny i odzwierciedla obrany zakres przedmiotowy czynionych rozważań. Doktorantka przechodzi od zagadnień natury ogólnej do kwestii bardziej szczegółowych. Czynione wywody są klarowne i wykazują spójność, są powiązane ze sobą, składając się na zwartą i przemyślaną całość.

Praca składa się z wprowadzenia, pięciu rozdziałów oraz zakończenia, gdzie sformułowane zostały wnioski *de lege lata* i *de lege ferenda*, a ponadto zawiera bibliografię, spis tabel, spis wykresów, spis rysunków, spis grafik. Spoglądając na proporcje poszczególnych rozdziałów, widoczne jest przemyślane rozmieszczenie analizowanych w ich ramach treści, co w konsekwencji złożyło się na spójną strukturę dysertacji. Prawidłowa struktura pracy, pozwoliła uporządkować analizy czynione w ramach recenzowanej pracy.

Z całą pewnością pozytywnie wpłynęło – na prezentowane w dysertacji treści – wprowadzenie do struktury pracy podsumowania po rozdziałach I do IV. Dziwi brak podsumowania w strukturze rozdziału V, chociaż w treści (w ramach pkt „Forma działania obywatelskich społeczności energetycznych pomiędzy prawem publicznym a prywatnym”) takie podsumowanie *de facto* zostało dokonane. Dla harmonijnej kompozycji struktury dysertacji, warto byłoby ujednolicić przyjętą we wcześniejszych rozdziałach konwencję – w postaci podsumowania – również w odniesieniu do struktury rozdziału V.

Doktorantka wskazała na metody badawcze, jakimi postanowiła posłużyć się w ramach czynionych rozważań. Podstawową metodą badawczą zastosowaną w dysertacji jest metoda dogmatyczno-prawna. Analiza prowadzona tą metodą objęła akty prawa unijnego i krajowego, między innymi kolejne pakiety energetyczne oraz poszczególne dyrektywy i rozporządzenia UE, a na poziomie krajowym przepisy konstytucyjne, ustawy ustrojowe dotyczące samorządu terytorialnego oraz regulacje prawa administracyjnego materialnego. Pani magister Karolina Chról przeanalizowała także orzecznictwo sądów polskich oraz Trybunału Sprawiedliwości UE, jak również dorobek doktryny prawa polskiego i unijnego. W interpretacji przepisów

zastosowano wykładnię językową, systemową i celowościową. Dzięki temu możliwe było odtworzenie ram normatywnych, w których funkcjonują społeczności energetyczne, identyfikacja barier prawnych oraz sformułowanie wniosków zarówno *de lege lata*, jak i *de lege ferenda*. Metoda ta stanowiła punkt wyjścia dla rozważań podjętych w pracy, pozwalając na weryfikację hipotez oraz analizę obowiązujących regulacji zgodnie z zasadami nauk prawnych. Uzupełniając wykorzystana została metoda historyczno-prawna, pozwalająca spojrzeć na analizowane instytucje w perspektywie czasowej. Rekonstrukcja genezy regulacji, zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym, umożliwiła Autorce uchwycenie zmian w podejściu ustawodawcy do liberalizacji rynku energii, rozwoju energetyki rozproszonej oraz włączania obywateli w procesy energetyczne. W rezultacie trafnie zaprezentowano ewolucję przepisów odnoszonych do obranego pola badawczego. W ograniczonym – ale wystarczającym - zakresie zastosowano metodę prawnoporównawczą (komparatystyczną), co również pozwoliło Doktorantce poszerzyć zakres odwołań do literatury obcojęzycznej.

Prawidłowe dobranie zróżnicowanych metod badawczych przełożyło się na osiągnięcie wyznaczonych w rozprawie celów.

Już na poziomie Wprowadzenia Pani magister Karolina Chról wskazuje, że funkcjonowanie społeczności energetycznych może realnie wpływać na wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego na poziomie lokalnym. Autorka trafnie wychwytuje i wpisuje zmiany zachodzące w katalogu zadań publicznych, wykonywanych na szczeblu samorządowym, słusznie stwierdzając, iż aktywne uczestnictwo jednostek samorządu terytorialnego w procesie współtworzenia nowych inwestycji energetycznych należy uznać za element kluczowy. Ponadto samorządy szczególnie istotną rolę mogą odgrywać poprzez udział w społecznościach energetycznych i współdziałanie z innymi podmiotami w ich ramach. Samo zaś zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii w racjonalnej cenie należy rozważać w kategorii obowiązków władz publicznych, zarówno centralnych, jak i lokalnych (str. 10). Ponadto, to właśnie samorządy mogą dać impuls organizacyjny, jak i merytoryczny inkubujący społeczności energetyczne (str. 221).

Rozdział pierwszy „Społeczności energetyczne na tle bezpieczeństwa, wspólnotowości i idei demokratyzacji rynku energii” obejmuje takie zagadnienia szczegółowe jak: bezpieczeństwo energetyczne jako fundament rozwoju energetyki rozproszonej, analiza pojęcia energetyki rozproszonej, charakter społeczności i wspólnot lokalnych, demokracja

energetyczna jako wyraz więzi społecznych i potrzeby uczestnictwa, klasyczna definicja demokracji, demokracja energetyczna. Rozdział ten stanowi zatem punkt wyjścia do dalszych analiz i ma charakter aksjologiczno-definicyjny, jak to ujmuje sama Autorka: „rozdział służy analizie zarówno warstwy aksjologicznej, jak i ram pojęciowo-terminologicznych”. Co do ram pojęciowo-terminologicznych zostały dookreślone w sposób nie budzący zastrzeżeń. Uporządkowanie definicyjne jakiego dokonuje Doktorantka postrzegam jako niezwykle cenne. Natomiast odczuwam niedosyt co do analizy warstwy aksjologicznej. Pojawiające się odwołania do kwestii osadzonych aksjologicznie są incydentalne, hasłowe (str. 43 – zespół wartości (znaczenie aksjologiczne), str. 44 – zbiór różnych wartości, str. 47 – dyskurs wartości, ale również i poza rozdziałem I: str. 227 – akceptacja określonych wartości). Kwestie niniejsze nie zostały dogłębnie omówione, nie podjęto chociażby próby stworzenia katalogu istotnych dla funkcjonowania społeczności energetycznych wartości, a pozostawienie tej problematyki w rozproszeniu spowodowało, że potencjał warstwy aksjologicznej funkcjonowania społeczności energetycznych został dostrzeżony, ale nie został wykorzystany.

Punktem wyjścia dla czynionych w rozdziale pierwszym analiz Pani magister Karolina Chról czyni pojęcie bezpieczeństwa energetycznego, wskazując na jego dwa istotne komponenty: bezpieczeństwo dostaw energii, ekonomiczny dostęp do energii elektrycznej. Autorka osadza czynione rozważania również na poziomie regulacji prawa konstytucyjnego, co pozwala na analizę regulacji Konstytucji RP z 1997 r. interesującej perspektywy badawczej, wyznaczonej tematyką recenzowanej pracy. Doktorantka stwierdza, odwołując się do poglądów S. Dudzika, iż: „bezpieczeństwo energetyczne nie mieści się w pojęciu bezpieczeństwa państwa z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i z poglądem tym należy się zgodzić”. Należy wskazać, że jest to pogląd polemiczny stąd warto spojrzeć na niego w szerszym kontekście całości rozważań i argumentacji podjętej przez przywołanego Autora. Czytelnik nie ma jednak takiej możliwości, gdyż Doktorantka nie opatrzyła niniejszego stwierdzenia stosownym przypisem, który pozwalałby stwierdzić skąd konkretnie zostało ono zaczerpnięte. Ponadto również w bibliografii nie ma jakiegokolwiek pozycji S. Dudzika, co pozwoliłoby na doprecyzowanie gdzie i kiedy pogląd, na którym opiera się Autorka, został sformułowany. Materiału do dyskusji dostarcza sama treść dysertacji, gdzie na str. 50 wskazano powiązanie bezpieczeństwa energetycznego z inwazją Rosji na Ukrainę, co jednak wskazuje na istotne nakładanie się zakresu „bezpieczeństwa państwa” z „bezpieczeństwem energetycznym”. Czy też stwierdzenia Doktorantki na str. 111, gdzie czytamy, że energetyka rozproszona stanowi istotny element poprawy bezpieczeństwa energetycznego państwa.

Na str. 38 Pani magister Karolina Chról zauważa, że „społeczność stanowi uniwersalne pojęcie, które jednak w swej istocie opiera się w dużej mierze na więzi międzyludzkiej. Wydaje się to pasować do pojęcia społeczności energetycznych i struktur, które wymagają współpracy w celu osiągnięcia wspólnej korzyści”. Pojawia się tutaj następująca kwestia: czy we wspólnotach energetycznych chodzi faktycznie o więź międzyludzką, czy też bardziej o więź natury ekonomicznej?

Przytoczone przez Doktorantkę na str. 39 stwierdzenie Pana Profesora Jana Bocia, że „użycie pojęcia »wspólnota« jest raczej wyrazem pewnej idei osobności gminy niż wartością, z którą można by wiązać jakiekolwiek skutki prawne. Czyni to zeń pojęcie nieme, niemające znaczenia prawnego”, wymagałoby analizy, a nie tylko samego zacytowania. Należy bowiem zwrócić uwagę w jakim czasookresie czynione były uwagi Pana Profesora Bocia. Badając pojęcie wspólnoty terytorialnej z perspektywy *anno domini* 2025 warto byłoby zrewidować czy jest to pogląd, który nadal zachował swoją aktualność.

Pani magister Karolina Chról wskazuje (słusznie!) na konieczność uwzględniania dorobku nauk pozaprawnych w tym m.in. nauk o zarządzaniu na gruncie prawa energetycznego. Energetyka rozproszona wymaga przecież koordynowania w zgodzie z odpowiednimi politykami publicznymi. Zresztą sama Autorka na str. 46 wskazuje na zauważalny ogólnoeuropejski trend: od samorządu lokalnego do zarządzania lokalnego. Ma to oczywiście swoje rudymentalne znaczenie dla efektywnego funkcjonowania społeczności energetycznej. Również działania planistyczne podejmowane przez gminę w obszarze energetyki (str. 197) powinny być ujmowane również w kontekście dorobku nauk o zarządzaniu.

Rozdział drugi „Rozwój regulacji prawnej w zakresie energetyki rozproszonej” rozwija zagadnienia takie jak: analiza rozwoju regulacji w zakresie energii rozproszonej na poziomie UE (tutaj: podział kompetencji między państwami członkowskimi a UE w zakresie energii i ochrony klimatu, etapy rozwoju rynku energii UE, faza I – liberalizacja i integracja rynku i fundamenty decentralizacji zmierzające do uchwalenia społeczności energetycznych (lata 90. – 2017), faza II: instytucjonalizacja społeczności energetycznych (2018 – 2022), faza III: systemowa integracja i transformacja klimatyczna (2021 – obecnie)), analiza rozwoju regulacji w zakresie energii rozproszonej na poziomie Polski (tutaj: faza I – rozwój rynku energii w Polsce (do 1997 r.), faza II – liberalizacja i pierwsze mechanizmy wsparcia (1997 – 2015), faza III – instytucjonalizacja energetyki obywatelskiej (2015 – obecnie)) .

7

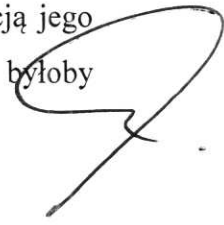
Zarówno na poziomie niniejszego rozdziału, jak i pozostałych rozdziałów, zauważyć należy, że język pracy jest profesjonalny i wskazuje na dogłębne zaznajomienie się Autorki z analizowanymi treściami. Jednocześnie rozważania czynione są w sposób klarowny i interesujący dla odbiorcy. Autorka w sposób niezwykle uporządkowany prezentuje ewolucję regulacji odnoszonych do energetyki rozproszonej – zarówno na poziomie wspólnotowym, jak i w Polsce, jako państwie członkowskim.

Rozdział trzeci „Rozwój społeczności energetycznych w kontekście regulacji prawnej” dotyczy zagadnień takich jak: geneza powstania społeczności energetycznych w świetle ustaleń literatury przedmiotu, analiza regulacji dotyczących społeczności energetycznych w prawie UE (zarys powstania regulacji obywatelskich społeczności energetycznych i społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej, obywatelskie społeczności energetyczne, społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej), opis i porównanie form społeczności energetycznych działających w Polsce (rozwój regulacji dotyczących klastrów energii, status rozwoju regulacji dotyczących spółdzielni, opis ewolucji regulacji dotyczącej społeczności energetycznej, porównanie form występujących w Polsce oraz ich relacja do modeli unijnych: obywatelskich społeczności energetycznych i społeczności energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej).

W ramach czynionych analiz Autorka trafnie eksponuje znaczenie zasady subsydiarności dla koncepcji i mechanizmu działania społeczności energetycznych, wskazując zadania z zakresu energii przypisane gminie jako jednostce samorządu terytorialnego znajdującej się najbliżej obywatela, stąd najlepiej predysponowanej do identyfikowania oraz zaspokajania jego potrzeb. Słusznie też problematyka odnoszona do zasady subsydiarności zestawiana jest z efektywnością. Zarówno w ramach tego rozdziału, jak i pozostałych, Autorka przywołuje nierzadko przeciwstawne poglądy doktryny, jednocześnie jasno formułując i przekonująco argumentując swoje własne stanowisko w omawianym obszarze.

Pani magister Karolina Chról w interesujący sposób łączy analizowane zagadnienia m.in. z regulacjami prawa zamówień publicznych, trafnie przywołując kreowanie zamówień na produkty i usługi z określonym wpływem na środowisko.

Jako szczególnie wartościowe w ramach niniejszego rozdziału postrzegam zaproponowanie autorskiej koncepcji samorządności energetycznej, wraz z propozycją jego praktycznego zastosowania w ramach istniejących przepisów prawa. Jej istotą byłoby

wyprowadzenie zagadnień energetycznych poza ramy klasycznego podziału zadań pomiędzy poszczególne szczeble samorządu terytorialnego.

Dziwi nieco sformułowanie ze str. 224, gdzie Pani magister Karolina Chról słusznie zauważa, że „powiaty nie posiadają przypisanych zadań w zakresie energii, a ich rola została wyłączona z systemu planowania i zarządzania energetycznego”. W kolejnym zdaniu jednakże dodając, że: „Miasta na prawach powiatu stanowią wyjątek, łącząc zadania gminne i powiatowe, co otwiera przed nimi szersze możliwości działania”. Z uwagi na brzmienie art. 92 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1684) miasto na prawach powiatu jest gminą (wykonującą zadania powiatu), co powinno zostać doprecyzowane.

Rozdział czwarty „Zadania samorządu terytorialnego w zakresie energii” omawia podstawy ustrojowe, teorię zadań w samorządzie terytorialnym, domniemanie kompetencji i właściwości w samorządzie terytorialnym, aktualne zadania jednostek samorządu terytorialnego w zakresie energii (pojawiają się tutaj takie kwestie szczegółowe jak: analiza zakresu zadań dotyczących energii na poziomie gminy, analiza zakresu zadań dotyczących energii na poziomie powiatu, analiza zakresu zadań dotyczących energii na poziomie województwa), formy realizowania zadań i kompetencji w zakresie energii przez jednostki samorządu terytorialnego (bariery działania samorządu terytorialnego w zakresie energii, koncepcja samorządności energetycznej, społeczność energetyczna jako rozwiązanie).

W ramach czynionych rozważań Autorka trafnie łączy klasyczną terminologię (zwłaszcza z poziomu prawa administracyjnego) z terminami i pojęciami nowymi, które dopiero są rozpoznawane i doprecyzowywane na gruncie literatury przedmiotu.

Natomiast końcowy rozdział piąty „Funkcjonowanie społeczności energetycznych na pograniczu prawa publicznego i prywatnego” obejmuje zagadnienia szczegółowe takie jak: granica pomiędzy prawem publicznym i prywatnym, zjawisko prywatyzacji, formy działania administracji publicznej (pojęcie form działania administracji publicznej, porozumienie administracyjne, umowa administracyjna), analiza form funkcjonowania społeczności i ich ograniczenia regulacyjne (analiza formy prawnej działania klastra energii, ograniczenia regulacyjne funkcjonowania klastrów energii, analiza formy prawnej działania spółdzielni energetycznej, ograniczenia regulacyjne funkcjonowania spółdzielni energetycznych), forma działania obywatelskich społeczności energetycznych pomiędzy prawem publicznym a prywatnym.

Warto zauważyć, iż swoje istotne znaczenie pośród omawianych przez Autorkę prawnych form działania administracji, mają nie tylko porozumienia administracyjne i umowy administracyjne, ale i plany (wyeksponowane we wcześniejszej części dysertacji), jak i działalność społeczno-organizatorska (której analizy niestety zabrakło, a która pozwoliłaby m.in. na wyeksponowanie znaczenia jakże istotnych działań edukacyjnych dla budowania i funkcjonowania społeczności energetycznych).

Jako cenne i nowatorskie postrzegam rozważania Autorki ujmujące społeczności energetyczne jako mające charakter hybrydowy, na styku prawa publicznego i prywatnego.

W Zakończeniu, bardzo trafnie, wskazano na związek funkcjonowania społeczności energetycznych z rozwojem społeczeństwa obywatelskiego. Jednocześnie myśl ta zasługiwałaby na rozwinięcie i bardziej wnikliwą analizę.

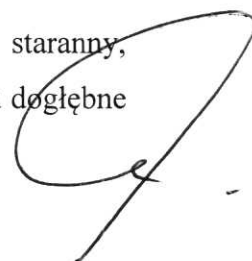
3. Ocena selekcji i sposobu wykorzystania źródeł

Ustalenia czynione w ramach rozprawy zostały należycie podbudowane warstwą doktrynalną. Zebrana została bogata literatura przedmiotu (296 pozycji), którą Autorka w sposób umijętny wykorzystwała w ramach pracy. Jednocześnie poruszana tematyka stanowiła dobrą okazję dla sięgnięcia przez Autorkę do literatury obcojęzycznej, która to okazja została wykorzystana.

Uznać należy, że Doktorantka wykorzystwała reprezentatywne pozycje w obranym zakresie badawczym, a oparte na nich rozważania wskazują na należyłą orientację Autorki w analizowanych obszarach, pogłębione są również poprzez sięgnięcie do stosownego orzecznictwa. Doktorantka umijętnie korzysta z bogatego i należycie dobranego materiału normatywnego.

4. Uwagi formalne

Pani magister Karolina Chról formułuje swoje rozważania w sposób staranny, posługując się prawidłowymi konstrukcjami językowymi. Język pracy wskazuje na dogłębne

zaznajomienie się z poruszonymi kwestiami. To wszystko przekłada się na interesujący materiał dla odbiorcy.

Przypisy zbudowane zostały co do zasady w sposób należyty i nie budzą zastrzeżeń.

Z obowiązku recenzenta wskazać należy na pojawiające się absolutnie incydentalnie uchybienia np.:

str. 13 – jest: „związku z czym”, powinno być: w związku z czym

str. 39 – jest: „część autorów wskazuje na”, powinno być: wskazuje na

str. 41 – jest: „wskazuje, że”, powinno być: wskazuje, że

str. 227 – jest: „W kontekście tej pracy, warto zatem skupić się w tej pracy na podziale na prawo publiczne i prywatne.”

str. 230 – w tekście głównym jak również w przypisie 805 jest: B. Wartenberg-Kemoka, powinno być: B. Wartenberg-Kempka, co błędnie powtórzono również na poziomie bibliografii

str. 239 – w przypisach 860 i 861 jest H. Krysiak-Molczyk, powinno być: H. Knysiak-Molczyk, co błędnie powtórzono również na poziomie bibliografii

Są to uchybienia, które nie wpływają na całościowo pozytywną ocenę strony formalnej recenzowanej pracy.

Konkluzja

Pani magister Karolinie Chról udało się sprostać wyznaczonemu tematyką rozprawy zadaniu. Czynione wywody zostały zaprezentowane w sposób przekonujący, oparty na należycie dobranej literaturze i orzecznictwie, z jednoczesnym formułowaniem własnych przemyśleń i wniosków; stanowiąc oryginalny dorobek Doktorantki. Zarówno sama tematyka pracy, jak i poruszane w niej zagadnienia zasługują na aprobatę. Zaprezentowane w pracy rozważania i wyprowadzane z nich wnioski są wyrazem osobistych i interesujących przemyśleń Autorki. W konsekwencji stwierdzić należy, że **rozprawa Pani magister Karoliny Chról „Społeczności energetyczne w unijnej i polskiej regulacji prawnej” odpowiada**

ustawowym wymaganiom przewidzianym dla rozpraw doktorskich i może stanowić podstawę dalszych stadiów przewodu doktorskiego.

Mając na uwadze powyższe, z pełnym przekonaniem stawiam wniosek o dopuszczenie do publicznej obrony.

Jedyn - feli
Capolara